

saaledes, at jeg ventede deres Gjensvar. For deres Gjensvar skal jeg kortelig kvittere. Det erede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) vilde mene, at her laa et Tilfælde for, der ikke fra vor Side burde føres ind under de almindelige Regler, som jeg fremsatte ved denne Forhandlings Begyndelse. Deri er jeg ikke enig med det erede Medlem, men jeg skal lade dette staa hen; man vil kunne se, hvad jeg har sagt, og hvad det erede Medlem har sagt, det staa i Folkethingstidenden, og man maa da domme os imellem. Men naar det erede Medlem vilde fremsætte Folketirten, set fra Kristendommens Standpunkt, som saa idesforladt, at den ikke staa i nogen Forbindelse med de med Kristendommen uopløselig forbundne Begreber: Martyriet og Missionen, saa er jeg ikke enig med det erede Medlem, saa haardt dommer jeg ikke Folketirten. Forøvrigt skal jeg ikke komme ind paa dette Thema, det ligger ikke for. — Til min erede Ven fra Lemvig (Aaberg) skal jeg bemærke, at de Ord, som han oplæste, hvori han angreb Ordføreren, maa rettes til Flertallet, da Ordføreren ikke har indtaget nogen Stilling til denne Sag, og naar han ikke deri kan se et Angreb imod Flertallet, saa maa hans Ord efter min Opfatelse indeholde noget endnu Værrer, nemlig en komplet Misforstaaelse — thi der kan naturligvis ikke være Tale om nogen forsætlig Forvanskning fra det erede Medlems Side — med Hensyn til min og Udvalgets Stilling angaaende Sagen selv. Hvad Forslaget fra det erede Medlem for Prestø Amts 6te Valgkreds (Vossen) angaar, da skal jeg gjentage, at jeg ikke tror, at det kan ventes at blive vedtaget under anden Synsvinkel end den, hvormed jeg sluttede min Motivering. Det erede Medlem maa i Vedtagelsen af dette Forslag — at det bliver vedtaget, anser jeg for givet, idet det erede Medlem forud maa have sikret sig de Herrer ved Vinduerne, det ligger jo i hans Forslags Natur — ikke se Andet end en velvillig Stilling lige over for ham fra Flertallets Side, og under denne Belysning kan jeg i en vis Henseende unde ham denne Dpreiisning, men ikke for Sagens egen Skyld. Den taler ikke for Vedtagelsen af dette Forslag, selv om det erede Medlem nok saa blødt og behageligt yderligere motiverede dets forsvarlige Sider. Naar man møder paa Berdensudstillingen i Paris, hvor man ved, at Danmark skal være repræsenteret, og søger efter det, og man gaar Agerdykningsafdelingen igjennem, uden at finde det mindste Regn fra det agerdykende Land Danmark,

og man gaar Industriafdelingen igjennem, uden at finde det mindste Spor af, at vi have nogen Industri her i Landet, og kun finder Noget i Udfdelingen for Kunstsamlinger, og maaske finder det, der endnu er det Bedste fra danske Kunstnere, indstillet i andre Landes Kunstsamlinger, saa siger jeg, at det vil gjøre et mærkbærdigt Indtryk paa dem, der paa Udstillingen søge et Udtryk for det Liv, der paa det materielle og aandelige Omraade rører sig i Danmark. Dette advarer jeg imod, og dernæst imod meget Andet. Jeg anser dette Forslag for skadeligt, og jeg vil spørge: hvilken Opfordring have vi til at vedtage det? Hvis det kun var Renten af disse 25,000 Kr., som vi ønskede anvendt til et eller andet gavnligt Formaal nedefter, ja saa skulde vi se, hvorledes man vilde rejse sig for at modsætte sig et saadant Angreb fra Finantsudvalgets Side, fordi det vilde fremme et Formaal nede i Samfundet; men Kapitalen kunne vi levere uden videre til Formaal, som Ingen virkelig kan begrunde, hvad Sagen selv angaar. Jeg siger imidlertid: dette er vi vante til, vi ere vante til at øse Lønder af Guld ud under Navn af Bidrag til Kunst og Videnskab i de senere Aaringer, og vi gjøre det endnu i Aar paa Finantsloven uden det erede Medlems Forslag. Og hvad have vi opnaaet derved? Vi have ikke set, at der paa disse Omraader er fremtraadt nogen virkelig eminent Mand i alle disse Aar, i hvilke de Herrer have staaet for Styret og faaet disse mange Millioner bevilgede. Og hvad have vi opnaaet ved denne Gavnildhed? Ikke Andet end, at vi, hvad vi end give i denne Retning til Nytte eller Anytte — i det Væsentlige bliver det, hvis denne Bevilling gives, en Rejse til Paris og nogle frie Midtage, — dog ere og blive lige overfor de Herrer, hvis Grunde det erede Medlem gaar med sit Forslag, Vandaler og Barbarer. Jeg siger derfor, at naar ikke nogen Grund, nemlig Hensynet til Nytte for Folk eller Land, ligger for, kan jeg ikke af Hensyn Stemningen i disse Kredse, som man har ofret Meget for, bragt end ogsaa meget betydelige Offre, uden at man kan sige, at de ere blevne paafjønede, være med til at gaa ud over, hvad jeg mener er en tilbærlig og passende Grændse, og jeg er fuldstændig overbevist om, at de aandelige Interesser i Almindelighed, sete efter vort Lands Størrelse og Forhold i det Hele taget, ere blevne overordentlig rigelig udstyrede gennem det Finantslovsforslag, vi nu vedtage. Jeg husker ikke andre Spørgsmaal end Theatret, hvor der egentlig har været os Noget af Betydning imellem med Hensyn til disse